

Ernest Mandel: Kampen för en socialistisk världsrevolution

Ur *Spartacist*, [No. 52](#), november 1995, s 10–15.

Översättning från engelska, Göran Källqvist

(11 november 1994 genomfördes en debatt i New York mellan Ernest Mandel och den sekteristiska trotskistgruppen Spartacist League. Nedanstående text är Mandels inledningsanförande (som i själva verket var en förkortad version av artikeln ”World Socialist Revolution Today. Sectarianism vs. Revolutionary Marxism”, som publicerades i *Bulletin in Defense of Marxism*, nr 125, maj/juni 1995, 18-41, och som finns i PDF-format på Marxist Internet Archive: [No 125, May, 1995](#)). Översättning gjord utifrån versionen på [Marxist Internet Archive](#).)

Marxismens föddes med den elfte tesen om Feuerbach: ”Filosoferna har bara *tolkat* världen på en rad olika sätt, men det gäller att *förändra* den.” Även om det är oundgängligt med en korrekt teoretisk förståelse av kapitalismen för att kunna störta den, så räcker det inte. Denna uppgift måste förverkligas i praktiken. Bara arbetarklassen – som den definieras i det ryska socialdemokratiska arbetarpartiets första program, som skrevs av Lenin och Plechanov: alla som är ekonomiskt tvingade att sälja sin arbetskraft – bara arbetarklassen kan bryta borgarklassens grepp om de viktigaste produktions- och bytesmedlen.

Dessa exproprieringar kan inte lyckas utan att den borgerliga statsapparaten krossas och ersätts med en arbetarstat, med proletariatets diktatur. Arbetarstaten är en speciell sorts stat, som Lenin beskrev i sin klassiska bok i ämnet, *Stat och revolution*. Redan från början börjar den vittra bort. Men takten på detta bortvittrande betingas av de internationella hot som finns mot dessa arbetarstater, det faktum att den kapitalistiska världsmarknaden fortfarande härskar, oberoende av några mer exakta, materiella militära hot. Det innebär att bortvittrandet är begränsat och mindre exakt än vad Lenin föreställde sig det.

Uppbygget av socialismen är en process av ”trial and error”, vilket Rosa Luxemburg så tydligt klargjorde i sina skrifter från 1918, och Trotskij gjorde ännu klarare i sin polemik mot Stalin och stalinisterna under den första femårsplanen. Världsrevolutionens utveckling har dominerats av lagen om ojämn och sammansatt utveckling, och upptäckten av denna lag är ett av Trotskijs viktigaste bidrag till den marxistiska teorin. Från och med den ryska revolutionen 1905 till idag kännetecknas lagen av en internationellt icke samordnad process. Revolutioner har inte brutit ut samtidigt i världens alla länder, och det kommer de troligen aldrig att göra. I stor utsträckning är de revolutionära marxisternas centrala uppgift att smida en allt större arbetarenhet och -solidaritet i världsskala.

Ett annat grundläggande teoretiskt steg framåt, som togs av Karl Marx, var att definiera samhällsklasser som objektiva verkligheter oberoende av hur dessa klasser betraktar sig själva. Slavar var en samhällsklass, även om det inte fanns något sådant som en ”slavideologi”. Som en funktion av att deras tillvaro grundar sig på lönearbete är amerikanska arbetare en arbetarklass, trots att många av

dem betraktar sig som ”medelklass”.

För att störta kapitalismen räcker det inte att ha ett riktigt program, man behöver också en tillräcklig organisatorisk styrka, tillräcklig inplantering i arbetarklassen och andra massrörelser. Låt oss illustrera denna tes med balansräkningen av Trotskijs politiska prestationer från och med 1930. Det är en storartad prestation. Trotskij hade helt rätt under sin kamp mot det sovjetiska termidor, mot att en arbetarfientlig byråkratisk kast tillskansade sig makten. Han hade helt rätt under sin kamp mot fascismens framväxt i Tyskland och de fruktansvärda hot som det skulle utgöra mot den europeiska arbetarklassen och mot Sovjetunionen själv. Han hade helt rätt under sin kamp mot den katastrofala folkfrontspolitiken i Frankrike och på andra ställen. Han hade helt rätt under sin kamp mot Stalins blodiga utrensningar i Sovjetunionen efter 1934, som dödade nästan en miljon kommunister och gräddan av Röda arméns befälhavare.

Men han förlorade alla dessa strider. Varför? Därför att det för att vinna inte räckte att ha dessa korrekta teorier. Det var också nödvändigt att ha en tillräcklig numerär styrka, med tillräckliga rötter bland massorna. Detta hade inte de grupper som Lev Davidovitj inspirerade. Därför förblev de oförmögna att ens *örja* förverkliga de livsviktiga historiska mål som jag just har räknat upp.

Den så kallade ”ryska frågan” omfattar en korrekt definition av de byråkratiserade arbetarstaterna och de uppgifter som följer därav för revolutionära marxister: kampen för att störta den byråkratiska diktaturen genom en politisk revolution, kampen för att försvara det som kvarstår av oktoberrevolutionens erövringar mot imperialismens försök att krossa dem. Den väcker dessutom frågan om hur dessa uppgifter hänger samman med världsrevolutionen. Det leder till två frågor. För det första; har försvaret av de återstående erövringarna från oktober företräde framför revolutionära uppgifter i andra delar av världen, som stalinisterna länge har hävdad med sin teori om att Sovjetunionen är världsproletariatets centrala bålverk, och att proletär internationalism är liktydigt med att försvara detta bålverk?

För det andra: kan världsrevolutionen gå framåt och uppnå segrar utanför det så kallade socialistiska lägret med hjälp av sin egen drivkraft i vissa länder, förutsatt att det finns ett ledarskap – inte nödvändigtvis ett verkligt revolutionärt marxistiskt ledarskap – som är redo att leda en sådan process?

Oavsett om de är medvetna om det eller inte, försvarar de som svarar ”ja” på den första frågan en prostalinistisk, prosovjetisk byråkratisk ståndpunkt, med allt vad det innebär för de aktuella klasskamper som vi har bevittnat sedan 1930-talet. De som svarar ”nej” på den andra frågan intar – återigen oberoende av om de är medvetna om det eller inte – i praktiken en ståndpunkt som motsvarar den reaktionära utopin om socialism i ett land. Världsrevolutionen antas inte kunna göra framsteg utan att först störta den sovjetiska byråkratin, allt beror på vad som händer inom Sovjetunionen.

Vi avvisar båda dessa allvarliga teoretiska politiska misstag. Och när vi gör det kan vi basera oss på gedigna historiska belegg för att bevisa det. Det går helt enkelt inte att förneka att underordnandet av de utsugnas och förtrycktas intressen och rörelser i olika länder vid olika tidpunkter under den stalinistiska diplomatins manövrer har fått katastrofala konsekvenser både för världsrevolutionen och för Sovjetunionen själv. Den trotskistiska analysen av de byråkratiserade – byråkratiskt deformerade och degenererade, om man så vill, det är samma sak – Sovjetunionen, Kina och

Östeuropa innebär att man förstår den de stalinistiska byråkratiernas dubbla historiska funktion.

Å ena sidan främjar de på lång sikt, historiskt sett, kapitalismens återupprättande. Men under en konkret, kortare period, ungefär från 1930 till slutet av 1980-talet, motsatte de sig i grund och botten ett sådant återupprättande i Sovjetunionen och avskaffade kapitalismen i Östeuropa och Kina. Den som förnekar detta, som sekterna som tror på "statskapitalism" gör, försvarar den absurda ståndpunkten att det inte fanns någon strukturell skillnad mellan Maos Kina och Chiang Kai-sheks Kina, mellan Östtyskland och Västtyskland, mellan Östeuropa före och efter 1949, mellan Nordkorea och Sydkorea. Du kommer inte att hitta en enda kapitalist någonstans i världen som tror på sådant nonsens. Förvisso avskaffade inte byråkratin kapitalismen i dessa länder för att den på något sätt var prosocialistisk i ordets verkliga historiska bemärkelse. För att använda Trotskijs klassiska formel i detta avseende avskaffade den kapitalismen för att utvidga sin egen makt och sina privilegier på bekostnad av både arbetarna och kapitalisterna.

Ett av Trotskijs viktigaste bidrag till utvecklingen av den marxistiska teorin är hans idé om den stalinistiska byråkratin som ett specifikt samhällsskikt med särskilda materiella intressen att försvara. En viktig praktisk slutsats måste dras av denna analys. Den är särskilt relevant idag för f.d. Sovjetunionen och Östeuropa, liksom för Folkrepubliken Kina. Endast arbetarklassen kan förhindra en fullständig återgång till kapitalismen i dessa länder. Det innebär att arbetarklassen måste återerövra sitt klassoberoende och sitt klassmedvetande. Efter stalinistiska erfarenheternas katastrofala resultat tenderar denna arbetarklass idag – felaktigt, men det är ett faktum – att identifiera stalinismen med kommunismen, marxismen, socialismen, som de helt enkelt avvisar.

Därför måste revolutionära marxister i dessa länder hjälpa arbetarklassen att kämpa på två fronter: å ena sidan mot privatiseringen av industrin och avskaffandet av många sociala fördelar, å andra sidan för en fullständig utveckling av demokratiska rättigheter, organisationsfrihet, pressfrihet, strejkrätt och alla andra fackliga friheter. Efter de traumatiska erfarenheterna av fascism, stalinism och olika militärdiktaturer, är både den internationella arbetarklassen och arbetarklassen i Sovjetunionen, Östeuropa och Kina, allmänt sett för universella mänskliga rättigheter och obegränsad politisk frihet. Detta är inget nytt i kommunismens historia. Det olagliga [italienska] kommunistpartiet uttryckte denna idé efter fascistdiktaturens början i den sista meningen som det lade till sin traditionella sång, *Bandiera Rossa*: "Evviva il comunismo e la liberta." Länge leve kommunismen och friheten.

Under ledning av vår kamrat Jim Cannon, tillämpade det unga kommunistpartiet i USA på ett beundransvärt sätt samma inriktning när det organiserade en världsomspännande kampanj till försvar för Sacco och Vanzetti. Dessa två anarkister var beslutsamma motståndare till kommunismen och Sovjetryssland. Men de var arbetare som blev offer för det amerikanska näringslivet och dess politiskt tillsatta personal. Under dessa omständigheter gjorde Jim helt rätt i att organisera en försvarskampanj som fick miljontals människor att agera över hela världen. Klassolidariteten bör inte känna några ideologiska begränsningar, utom i en situation av verkligt – inte så kallat "potentiellt" – inbördeskrig.

Här står vi inför ett djupare problem. Man kan inte organisera en effektiv strejkkommitté utan att dra in alla arbetare, oberoende av deras ofta reaktionära åsikter – med det uppenbara undantaget av verkliga strejkbrytare, inte så kallade "potentiella" strejkbrytare. Man kan inte organisera en effektiv sovjet utan att dra in alla arbetare – ja, praktiskt taget alla medborgare – i den, med

undantag för rena pogromister och fascister. Den andra ryska sovjetkongressen, som beslutade att överföra makten till sovjeterna, hade till och med borgerliga partier som kadeterna i sina led. De blev inte uteslutna, de lämnade sovjeterna av egen vilja.

Här handlar det om enhetsfrontens dialektik. Huvuduppgift är inte att avslöja kapitalets ställföreträdare i arbetarrörelsen, som den amerikanske marxisten Daniel De Leon så träffande kallade dem. Denna skolande uppgift kvarstår naturligtvis och är viktig, men det är en propagandauppgift. Enhetsfrontens huvuduppgift är att tillämpa enhetsfronten, att förverkliga den i alla löntagares intresse. När vi föreslår en enhetsfront både nedifrån och uppifrån, menar vi just det. Vad som händer när denna linje inte tillämpas kan studeras i ljuset av den tyska katastrofen 1933.

Liksom alla liknande sekter har spartakisterna hamnat i en oupplöslig knut av motsättningar, som slår tillbaka mot dem som bumeranger. Första motsättningen: den internationella trotskistiska rörelsen har funnits sedan 1930. Under dess 64 år har det ägt rum otaliga massstrejker och generalstrejker över hela världen. Det har förekommit ett stort antal förrevolutionära och revolutionära utbrott, liksom en rad verkliga revolutioner. Om den verkliga trotskismen (som spartakisterna hävdar att de är de enda representanterna för), efter mer än ett halvt sekel av revolutioner och kontrarevolutioner begränsar sig till ett par hundra människor i hela världen, utan någon verklig förankring i arbetarklassen i något land, skulle detta visa ett grundläggande historiskt misslyckande för trotskismen som politisk rörelse, oberoende av det inneboende värdet av dess teoretiska bidrag.

Andra motsättningen: Spartakisterna själva har funnits i många år, men de har helt misslyckats med att bygga upp det revolutionära parti som de, i enlighet med Trotskij, korrekt hävdar är oumbärligt för att lösa mänsklighetens brännande problem. Varför detta uppenbara misslyckande?

Tredje motsättningen: att vara besatt av korrekta formler leder till anspråk på påvlig ofelbarhet. Detta innebär i sin tur ett brott med den marxist-leninistiska traditionen av fullständig tankefrihet. Engels skrev till ledningen för den tyska socialdemokratin när det partiet var mer än tusen gånger starkare än spartakisterna är idag: partiet behöver socialistisk vetenskap, som bara kan utvecklas under förhållanden av fullständig handlingsfrihet.

Fjärde motsättningen: Spartakisterna har i allt högre grad vänt upp och ner på den klassiska marxistiska åtskillnaden mellan objektivt progressiva massrörelser och deras förrädiska eller vacklande ledarskap. Trotskij gav fullt stöd till Kinas kamp för nationell självständighet mot den japanska imperialismen, även när kampen leddes av Chiang Kai-sheks våldsamt arbetarfientliga kriminella gäng. Det är svårt att hävda att ledningen för den algeriska masskampen för nationell självständighet, FLN, var värre än Chiang Kai-sheks gäng. Det skulle vara ännu svårare att hävda att de massiva motståndsrörelserna mot de tyska och italienska imperialisternas exploatering och förtryck i länder som Polen, Grekland, Frankrike, Danmark och Belgien inte var helt igenom progressiva och inte förtjänade fullt stöd av revolutionära marxister, oavsett deras nationella ledares klassarbetande politik. Samma kommentar gäller de nationella upproren bland folken i Indien, Indokina, Indonesien och Filippinerna mot den brittiska, franska, japanska, nederländska och amerikanska imperialismen.

I detta avseende finns det en fruktansvärd historisk fläck på den healytiskt/lambertistiskt inspirerade så kallade Internationella kommittén för Fjärde internationalen, som spartakistledarna än i dag är lojala mot. Denna fläck är inte någon mindre förseelse. Under ledning av en viss

Bellounis organiserade lambertisterna en militär operation mot FLN, i direkt samarbete med den franska imperialismen. Lambert skryter offentligt med att dessa operationer planerades i hans centralkommitté i Paris. Vi har aldrig sett någon självkritik eller korrigerings från spartakisternas sida av detta fruktansvärda brott. Lambert, å sin sida, gjorde sitt yttersta för att rätta till detta brott när Messali Hadj – som påstods vara ledare för den algeriska nationella rörelsens proletära flygel, i motsats till FLN:s småborgerliga flygel – slutligen öppet stödde de Gaulle och den gaullistiska regimen.

Femte motsättningen: det finns ytterligare en allvarlig fläck på spartakisternas meritlista. Under förevändningen att försvara den polska byråkratiserade arbetarstaten mot ett återupprättande av kapitalismen stödde spartakisterna general Jaruzelskis militärkupp i december 1981. De stödde det stalinistiska förtrycket av den polska arbetarklassen. Jaruzelski förbjöd fackföreningen Solidarność [Solidaritet], han undertryckte strejkrätten, han avskedade tiotusentals fackföreningsmedlemmar från sina jobb, han kastade tusentals av dem i fängelse. Kamrater i Spartacist League, ni kommer att få svårt att försvara detta arbetarfientliga förtryck.

Sjätte motsättningen: precis som i Polen relativiserar spartakisterna de poststalinistiska regimernas arbetarfientliga åtgärder och de fruktansvärda konsekvenserna för kvinnliga och manliga arbetares vardagsliv av den ekonomiska stagnationen under Brezjnev och Tjernenko. Den stalinistiska arbetslagstiftningen var den hårdaste som någonsin har funnits under 1900-talet. Det räcker att nämna exemplet med de så kallade *ukazniks*. Hundratusentals kvinnliga arbetare deporterades till arbetsläger för att de hade varit borta från arbetet i 24 timmar, på grund av att antingen de själva eller deras barn var sjuka och läkaren inte hade hunnit komma för att skriva ut ett intyg. De hade ingen möjlighet att rättfärdiga eller försvara sig. De deporterades helt enkelt automatiskt. Men ännu värre var den ekonomiska stagnationens och nedgångens objektiva konsekvenser för den sovjetiska arbetarklassen. Kolgruvarbetarna fick inte två, kvinnliga arbetare fick inte bindor. Först när deras situation försämrades ännu mer under Jeltsin, i början av kapitalismens återupprättande, uppstod en begränsad, men i stort sett opolitisk, reaktion.

Spartakisterna försöker dölja denna skamliga ursäkt genom att hävda att de trots allt står för en politisk revolution, medan vi ska ha övergett den traditionella trotskistiska ståndpunkten till förmån för att stödja att byråkratin reformerar sig själv. Det är en fullständig förvrängning av historien. Sedan 1946 har vi i varenda en av våra skrifter om den ryska frågan tydligt avvisat tanken att byråkratin kan reformera sig själv. Ett helt kapitel i vår bok *Beyond Perestroika* [Bortom perestrojkan] har titeln "Byråkratin kan inte reformera sig själv". Vi har tydligt uttalat oss för en politisk antibyråkratisk revolution. Vi stödde varje enskild arbetarklassaktion mot byråkratin, från upproret i Östtyskland 1953, till den ungerska revolutionen, till Pragvåren 1968–69, till arbetarnas aktioner på Himmelska fridens torg mot den postmaoistiska diktaturen i Folkrepubliken Kina.

Nästa motsättning: Spartakisterna underskattar hur allvarlig kapitalismens nuvarande långa nedåtgående våg är. De skriver: "Den nuvarande perioden präglas framför allt av effekterna av kontrarevolutionen i Sovjetunionen och de andra deformerade arbetarstaterna i Östeuropa." Detta är fel. Det viktigaste inslaget i världsläget är kapitalets världsomspännande offensiv mot arbetarklassen, med dess viktigaste följder – ökande massarbetslöshet, framväxten av en allt större skara tillfälligt anställda, marginaliserade och oskyddade arbetare, utvecklingen av en växande facklig offensiv, ökande främlingsfientlighet, rasism och högerextrema tendenser, som de etablerade

partierna ständigt gör eftergifter för; återkomsten av öppet fascistiska tendenser; de hot som detta innebär för arbetarklassens politiska rättigheter och friheter.

Det finns inget ”reformistiskt” i att erkänna att arbetarnas kamp under sådana förhållanden huvudsakligen är defensiv, och att revolutionära marxister måste prioritera detta, som Trotskij gjorde i Tyskland från 1929 och framåt. Precis som då är det som står på dagordningen idag inte kampen för arbetarnas revolutionära maktövertagande, utan behovet att radikalt eliminera arbetslösheten i väst och öst och i stor utsträckning i syd. Det är sant att arbetarklassen, till skillnad från i början av 1930-talet, i flera kapitalistiska länder har inlett massiva och imponerande defensiva kamper mot arbetsgivarnas offensiv och staten, särskilt i Brasilien, Italien, Frankrike och i mindre utsträckning i Argentina, Grekland och Belgien. Vi får se vad som kommer att hända i Tyskland. Men hur långt dessa rörelser har lyckats stoppa den kapitalistiska offensiven är fortfarande en öppen fråga.

Det är också sant att det finns en uppenbar växelverkan mellan det vi kallar den världsomspännande krisen för socialismens trovärdighet, som är en funktion av att ett ökande antal arbetare å ena sidan förstår stalinismens och socialdemokratins historiska konkurs, och å den andra inte ser något trovärdigt alternativ för radikala, övergripande sociala förändringar. Avsaknaden av ett sådant alternativ ger de defensiva arbetarkamperna en osammanhängande och uppsplittrad karaktär; det lämnar det historiska initiativet i händerna på arbetsgivarna och deras stater. Revolutionära marxister försöker övervinna detta handikapp: de kämpar för att återupprätta klassens självförtroende och hopp om ett nytt socialistiskt samhälle. Men i detta skede är det fortfarande en långsiktig process, fortfarande i huvudsak en propagandauppgift.

Nästa motsättning: Spartakisterna verkar inte förstå det allvarliga hot som den förfallande kapitalismens överlevnad utgör för arbetarklassen, alla utsugna och förtryckta, ja, hela mänskligheten. Rosa Luxemburg myntade uttrycket ”socialism eller barbari”. Denna formel är nu föråldrad. Det verkliga problemet är antingen socialism eller att allt liv på jorden ödeläggs. De viktigaste trender som leder i denna riktning är de växande ekologiska katastroferna och förekomsten av kärnvapen, kärnkraftverk samt kemiska, biologiska och andra massförstörelsevapen.

Därifrån härrör en förändring i en av kommunismens grundläggande strategier. Man kan inte vända kärnvapen mot klassfienden. Man måste helt bryta med marskalk Gretjkos/Maos vansinniga idé om att försöka vinna ett kärnvapenkrig. Det strategiska målet bör bli att till varje pris undvika ett kärnvapenkrig och stänga alla kärnkraftverk. Man kan inte bygga socialism på askan efter atombomber. Spartakisterna har aldrig uttalat sig i denna fråga. Vi utmanar dem att göra det nu.

En sådan syn på världens nya verklighet – ja, den är ny jämfört med när Övergångsprogrammet skrevs – är på inget sätt defaitistisk, demoraliserande eller demobiliserande för de utsugna och förtryckta. Det var inte heller Trotskijs syn på fascismens fruktansvärda faror när han från 1929 och framåt lyfte fram kampen mot denna fara som en omedelbar prioritet. Det lönar sig inte att leka kurragömma med den objektiva verkligheten. Man måste vända på resonemanget. Förekomsten av dessa hot mot själva människans överlevnad ger en ny och kraftfull stimulans till kampen för socialismen. Kapitalismen och de sönderfallande byråkratiska diktaturerna är fullständigt oförmögna att eliminera dessa hot. Uppbygget av socialismen, arbetarklassens utövande av makten, skulle kunna göra det.

Världsläget präglas fortfarande historiskt av vad man i schackspråk skulle kunna kalla ett patlläge.

Det borgerliga samhällets två grundläggande klasser kan för närvarande inte vinna några avgörande segrar. Kapitalistklassen är objektivt sett för svag för att kunna tillfoga världens arbetarklass och de utsugna och förtryckta i allmänhet förkrossande nederlag. Även om dessa har lidit allvarliga nederlag har de ingenstans krossats som de i de flesta länder gjorde på 1930-talet och i början av 1940-talet. Å andra sidan har världens arbetarklass ännu inte övervunnit sin kris vad gäller klassmedvetande och revolutionärt ledarskap. Och det verkar inte som om den är på väg att övervinna den. Så krisen för mänskligheten, för den mänskliga civilisationen, kommer att pågå under lång tid.

Det har framförts en invändning: varför har Fjärde internationalen hittills inte själv löst krisen för det revolutionära ledarskapet? Varför har den inte byggt revolutionära masspartier och en revolutionär massinternationell som kan leda världsproletariatet mot avgörande segrar? För att ge ett uttömmande svar på den frågan måste man göra en åtskillnad mellan vad som borde ha uppnåtts och vad som har uppnåtts. Vi bortser från det förtalande argumentet att vi på något sätt inte ville bygga revolutionära partier och en revolutionär internationell organisation enligt det marxistiska programmet. Sedan jag var 15 år har jag ägnat hela mitt liv åt detta syfte. Att hävda något annat är att ta efter det som Trotskij så träffande kallade "Stalins förfalskarskola".

Det vi har uppnått är inte obetydligt. Även om vi fortfarande inte har någon ledande roll inom arbetarklassens majoritet, även om vi fortfarande inte har lett några framgångsrika generalstrejker eller revolutioner, så har vi redan framgångsrikt lett viktiga delvisa kamper. En kamrat från vår franska sektion ledde den senaste strejken inom Air France, som gav den konservativa regeringen en hård smäll. En kamrat från vår italienska sektion var med om att organisera den bästa inkomstgarantin för uppsagda arbetare i hela världen, den berömda *cassa di integrazione*, vid Europas största bilfabrik, fabriken i Turin. Vår kamrat Jakob Moneta har varit invald i PDS' [Partiet för demokratisk socialism] centralkommitté i f.d. DDR, med ansvar för det fackliga arbetet. I den funktionen har han börjat samla en liten men mycket stridbar grupp av oberoende fackliga representanter, den första i sitt slag i Tyskland sedan mitten av 1920-talet.

Vi har två valda parlamentsledamöter i Europa. En av dem, kamrat Søren i Danmark, är medlem i Förenade sekretariatet. En tredje kommer möjligen att väljas inom de närmaste dagarna i Österrike. Kamrat Winfried Wolf har valts till parlamentsledamot i Tyskland som oberoende kandidat på PDS-listan. Även om han formellt har lämnat FI, har han lovat fullt samarbete i frågor av gemensamt intresse, framför allt kampen mot att städerna kvävs av bensindrivna bilar. Vi har dussintals kommunala regionala rådsmedlemmar, däribland två i min hemstad Antwerpen. Vi har många parlamentsledamöter i Brasilien och en rad kamrater i tredje världens länder.

De böcker som har publicerats av ledande talespersoner för vår rörelse, inte bara av mig själv, har sålt i över två miljoner exemplar och är på väg mot tre miljoner. De har publicerats på mer än 30 språk över hela världen. Med undantag för kamrat Winfried Wolf, har alla kamrater som jag har citerat här offentligt och öppet förklarat att de är medlemmar i Fjärde internationalen. Är detta skryt? Jag tycker inte det.

Vi har många svagheter, som vi är lika medvetna om som andra kamrater, om inte mer än de. Men vi har en rad viktiga tillgångar. Vår rörelse är resultatet av en hård urvalsprocess. Här har det som våra motståndare ansåg vara vår svaghet visat sig vara vår främsta källa till styrka. Vi har ingen statsmakt, vi har inga massfackföreningar, vi har inga masspartier som stöder oss. Kamrater ansluter

sig inte till oss för materiella fördelar, inte för karriärism, inte för maktpositioner eller prestige. De ansluter sig till oss bara av djup övertygelse och obegränsad hängivenhet för arbetarklassens och alla utsagnas och förtrycktas sak. Denna positiva urvalsprocess har visat sig vara en grundläggande källa till styrka. Den har skapat en granitgrund som våra motståndare kommer att slå pannan mot.

Vi har just vunnit en seger av verkligt historiska dimensioner. Den stalinistiska byråkratin satte in den mäktigaste förfalskningsmaskinen genom tiderna mot Leo Trotskij, hans anhängare och de ryska gammalbolsjevikerna. Men nu har tidvattnet vänt. Sovjetunionens Högsta militärtribunal rehabiliterade fullständigt alla de anklagade i de ökända Moskvarättegångarna och förklarade dem alla, inklusive kamrat Trotskij, oskyldiga till de brott de hade anklagats för. På tröskeln till 50-årsdagen av mordet på vår gamle man kom en fullständig politisk rehabilitering. Sovjetunionens officiella regerings tidning, *Izvestija*, publicerade en artikel där man hävdade att Trotskij hade varit en stor och ärlig revolutionär, näst störst efter Lenin som byggare av den sovjetiska staten, obestridd grundare och ledare av Röda armén, den person som ledde armén till seger i inbördeskriget och därmed säkerställde den sovjetiska statens överlevnad.

I kölvattnet av dessa publikationer blev jag inbjuden av förlaget Dietz East Berlin, som tillhörde det före detta kommunistpartiet, att skriva en bok med titeln *Trotski als Alternative*.¹ Utan några frågetecken. Jag skrev boken; den har redan kommit ut på tyska och kommer nästa vår att ges ut på engelska av Verso Press i London, och vi kommer att göra allt vi kan för att den också ska ges ut i Ryssland.

Det finns många andra krafter som verkar till vår fördel. På global nivå växer arbetarklassen fortfarande, även om det inte sker i samma takt i alla länder och alla sektorer. Internationellt har den passerat en miljard. Om man lägger till det halvproletariat som utgörs av jordlösa bönder i viktiga länder i tredje världen kommer man troligen upp i två miljarder.

Kapitalets stora globalisering tvingar stridbara fackföreningsmedlemmar till ett alltmer globalt samarbete. Det kommer inte att bli lätt att förverkliga detta. Vi har en nyckelroll att spela för att gå i den riktningen. Redan idag är vår tyngd i massrörelsen för politiska initiativ i flera viktiga länder sådan att det blir allt svårare att kringgå oss. Dessutom har vi lockat betydande personligheter till vår rörelse. Dr Georg Motved, medlem i det danska kommunistpartiets centralkommitté, världsberömd specialist på Lenin. Kamrat Axelrod, långvarig redaktör för det brasilianska kommunistpartiets tidning, sedan medredaktör för vår egen tidning, *Em Tempo*, och en övertygad anhängare till Fjärde internationalen. Framför allt den ytterst briljante revolutionäre intellektuelle och massledaren i Östeuropa, kamrat Josip Pinior från Polen, en av de historiska ledarna för de tio miljoner arbetare som arbetade vid den första Solidarność-kongressen för ett självständigt Polen – inte ett kapitalistiskt Polen, utan ett självständigt Polen.

Jag tror att vi har passerat botten i den internationella arbetarklassens reträtt. De kommande åren kommer att se mycket annorlunda ut än idag. Jag har aldrig känt mig så stolt och så säker på den utomordentliga rörelse som jag har bidragit till att bygga upp. Kamrater, framtiden är vår, ty framtiden tillhör den internationella arbetarklassen! Länge leve Fjärde internationalen! Länge leve världsrevolutionen! Till den socialistiska världsfederationen som kommer att skydda mänsklighetens fysiska överlevnad och öppna upp för socialismens nya och högre civilisation. Framåt! *Vperjod!*

1 På svenska: [Trotskij som alternativ](#).